

[Helle Degn]

Det er en ubehagelig salamitaktik og har ikke noget med en fornuftig pædagogisk argumentation at gøre. Det har alene noget at gøre med nogle besparelsmæssige synspunkter, som undervisningsministeren gerne vil have belæg for i sin finanspolitik og sin økonomiske politik.

(Kort bemærkning).

**Dorte Bennedsen (S):**

Det er altid en lidt særpræget ting at debattere med undervisningsministeren, fordi han har den egenskab, at han kun husker det, han selv ønsker at huske. Derved bliver billedet af virkeligheden ikke ganske korrekt.

Men det er korrekt, når ministeren nævner, at der var et udspil vedrørende seminarier i august 1982. I erkendelse af det faldende børnetal og af, at vore seminarier efterhånden blev 1- og 2-spors, bad jeg Folkeskoledirektoratet komme med et udspil, som jeg lagde frem, et udspil, jeg ikke selv havde taget stilling til, hvilket jeg også gjorde de ordførere, jeg indbød til mødet på Hvide Hus i Frederiksdal, opmærksom på. Det var lagt frem som et udspil: Hvad skal vi gøre ved den kommende situation? Her ligger altså en skitse, som vi kan tage som udgangspunkt for forhandlingerne og se, om der er en vej at gå med denne eller andre skitser.

Det var et udspil til forhandling. Det blev en meget kort forhandling, for den varede faktisk kun hin eftermiddag på Frederiksdal, fordi Venstres daværende uddannelsespolitiske ordfører, hr. Bertel Haarder, erklærede, at der ikke skulle nedlægges ét seminarium i landet, for det ville han ganske enkelt ikke være med til.

Jeg tog det til efterretning og tog det af bordet. Kort tid efter var der regeringsskifte, og vi nåede frem til oktober, og da var den forhenværende uddannelsespolitiske ordfører, hr. Bertel Haarder, i mellemtiden blevet minister og var kommet til det resultat, at det nok var nødvendigt alligevel at være lidt mindre firkantet, end han havde været på Hvide Hus. Der kom et udspil, som Socialdemokratiet gik konstruktivt ind i.

Så der er ingen grund til at skose det, der blev lagt frem i 1982. Det var nemlig til forhandling og ikke som det, vi oplever nu, hvor jeg forlod dette hus torsdag kl. 17 og kom hjem fredag aften, og da jeg om morgenen åbnede mine aviser, så jeg, at nu ser den uddannelsesseminari-

epolitiske verden aldeles anderledes ud, end den gjorde, da jeg forlod huset torsdag eftermiddag.

Og så til Blågård/Frederiksberg. Jeg har hele tiden givet udtryk for, at de kriterier, jeg nævnte for Blågårds vedkommende, også bør gælde Frederiksberg. Det var de to seminarier, der kom til at bære en hovedbyrde i 1982, fordi de blev lagt sammen. Og så vil jeg gerne spørge ministeren: Tror ministeren på, at Blågård Statsseminariums bestyrelse var gået konstruktivt ind i de forhandlinger med et positivt resultat, hvis de havde vidst, at det var for en 4-årsperiode? Det vil jeg godt have et svar på fra denne talerstol.

(Kort bemærkning).

**Ebba Strangé (SF):**

Det ville ligge mig fjernt at udtale mig til evig tid, hr. minister. Jeg udtaler mig om den aktuelle situation, den, vi står i nu og her, og det er den, jeg lader mig inspirere af. Hvad der skal ske til evig tid, det kan vi diskutere ved andre lejligheder.

Der er to børnehaveseminarier i Århus. De er begge to velfungerende. De er begge to 3-spors. Det er efter alt, hvad vi ved, alt det, vi hører, alt det, vi har undersøgt, den optimale størrelse for et børnehaveseminarium. De har begge to langt flere primære ansøgere, end de kan bruge. Sådan er det.

Så er der to lærerseminarier. Det ene er 3-spors, det andet er 2-spors. De har også et meget stort ansøgerantal, og der er ingen, som synes, at vi har for mange uddannelsespladser i Århus. Jeg ved ikke, hvor meget ministeren hører af det, man siger; det kan også være svært, når der er så mange på talerstolen, som der har været i dag. Men indholdet i mit indlæg var, at jeg syntes, det var godt, at de unge mennesker havde noget at vælge imellem, at de kunne vælge det seminarium, som de havde lyst til at vælge.

Jeg har prøvet at læse noget af det, ministeren har skrevet i den »perestrojkabog«, han har udgivet. Selv om jeg slet ikke er i Undervisningsudvalget mere, så interesserer det mig lidt, hvad undervisningsministeren går og skriver og tænker, og i bogen siger han noget om, at det er godt med valgmuligheder, at det er godt med forskellige holdninger, og at det er godt, når børn og forældre til børn i folkeskolen har forskellige holdninger at vælge imellem.